

republiky řádné bydliště. Nemusí se proto nss zabývatí otázkou, jsou-li i ostatní náležitosti zákonem k nastoupení živnosti předepsané splněny.

Proti zmíněnému jedinému důvodu nař. rozhodnutí namítá st-l, že podle § 11 živn. řádu může samostatně provozovati každou živnost svobodnou ten, kdo předchozími předpisy §§ 2—10 živn. řádu z oprávnění toho není vyloučen, opoví-li živnost. Je tedy st-l oprávněn, když živnost obchodu pleteným zbožím ohlásil, živnost tu provozovati, ježto z práva toho není vyloučen. K této námitce musil nss zkoumati, je-li nastoupení svobodné živnosti, o jakou tu jde, závislé na skutečnosti, že osoba, která provozování živnosti ohlašuje, má řádné bydliště na území republiky Československé.

Žal. úřad sám neuvádí žádného předpisu živn. řádu, z něhož by bylo možno vyvoditi, že podmínkou samostatného provozování svobodné živnosti jest, aby podnikatel takové živnosti měl řádné bydliště na území republiky Československé. Ani nss takového předpisu neshledal. V § 12 živn. řádu stanoví se ovšem, že v opovědi živnosti jest uvéstí mimo jiné také bydliště podnikatelovo, ale tento předpis může míti účel jen evidenční. Ani z tohoto, ani z jiného předpisu živn. řádu nelze vyvoditi, že by toto bydliště se musilo nacházeti na území republiky Československé. K provozování živnosti v nějakém místě není nezbytně nutný nepřetržitý pobyt v místě, kde se živnost provozuje, čemuž nasvědčuje i předpis § 55 živn. řádu, podle něhož k a ž d ý živnostník může provozovati svou živnost také náměstkem (obchodvedoucím). Živnostník sám nemusí bydliti v místě, kde se živnost provozuje a nemusí tedy bydliti ani v tuzemsku. Poněvadž pak předpis § 8 živn. řádu, který za předpokladu formální reciprocity klade cizince na roveň tuzemcům, pokud jde o nastoupení a provozování živnosti, nestanoví požadavek, aby cizinci bydlili v tuzemsku, dlužno dospěti k závěru, že žal. úřad vychází z mylného právního názoru, když v nař. rozhodnutí vylučuje st-le z nastoupení živnosti jedině proto, že nemá na území Československé republiky řádné bydliště.

Č. 12.595.

Řízení před nss. — Živnostenské právo: I. V řízení před nss o stížnosti živn. společenstva na rozhodnutí, kterým byly jeho námitky proti udělení hostinské koncese zamítnuty z věcných důvodů, nedostává se osobě, již tato koncese byla udělena, legitimace k výtce, že námitky vznesené společenstvem měly býti žal. úřadem odmítnuty. — **II.** K osvobození od průkazu způsobilosti podle § 3 odst. 1 bodu 1 lit. a) zákona č. 112/1927 Sb. se nevyžaduje, aby osoba, jež nabyla hostinské koncese před účinností tohoto zákona, tuto osobně provozovala.

(Nález z 27. října 1936 č. 15.679/36.)

V ě c: Společenstvo hostinských a výčepníků ve Strakonicih proti rozh. zem. úřadu v Praze z 23. srpna 1933 o koncesi hostinské a výčepnické.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Výměrem okr. úřadu ve Strakonících z 20. května 1933 byla Ing. Miroslavu K. odeprána koncese k provozování živnosti hostinské a výčepnické v domě čp. 196 ve Strakonících, protože potřeba obyvatelstva nevyžaduje udělení žádané živnosti (§ 18 odst. 3 živn. řádu) a poněvadž žadatel by ji osobně neprovozoval (§ 19 odst. 2).

Nař. rozhodnutím vyhověl zem. úřad v Praze odvolání žadatelovu, zrušil výměr první stolice a udělil rekurentovi koncesi k provozování živnosti hostinské a výčepnické v domě čp. 196/I ve Strakonících, a to pro místnosti, pro které byla udělena koncese hostinská a výčepní Emanueli V. rozhodnutím zem. úřadu v Praze z 3. října 1932 a které jsou uvedeny v koncesní listině okr. úřadu ve Strakonících z 9. října 1932.

Maje rozhodovati o stížnosti na toto rozhodnutí podané, musil nss zjistiti obsah nař. rozhodnutí.

Okr. úřad odepřel zúč. straně Ing. Miroslavu K. udělení žádanou koncesi hostinskou a výčepnickou, vycházejí z předpokladu jako stěžující si společenstvo, že místní potřeba nevyžaduje udělení její a že stl by ji neprovozoval osobně. Naproti tomu žal. úřad koncesi udělil, a to mimo jiné s podmínkou, že koncese musí býti provozována jako hotel. Jak z odůvodnění je zřejmo, rozhodl se žal. úřad pro udělení koncese, protože jde o hotel ve větším městě, které leží na pomezí šumavského obvodu, má čilou železniční dopravu a značnější cizinecký a turistický ruch. Mimo to uvážil, že pro místnosti, pro něž tuto koncesi udělil, byla i dřívějšímu uchazeči udělena koncese hostinská a výčepnická, která se dosud provozuje, a že majitel její se vzdal této koncese ve prospěch Ing. K. Z tohoto obsahu nař. rozhodnutí je zřejmo, že žal. úřad neupřel stěžujícímu si společenstvu postavení strany v řízení o udělení koncese hostinské a výčepnické Ing. K., nýbrž vyřídil námitky společenstva věcně. Je tudíž společenstvo legitimováno, aby proti stanovisku žal. úřadu věcně se bránilo.

Navrhovala-li zúč. strana při veřejném ústním líčení, aby stížnost společenstva byla odmítnuta pro nedostatek legitimace jeho k podání stížnosti, poněvadž jde o další propůjčení koncese dosud v těchto místnostech provozované, nemohl soud tomuto návrhu vyhověti, poněvadž nař. rozhodnutím, jak byl jeho obsah dříve vyložen, nebyla straně propůjčena koncese hostinská a výčepnická na základě ustanovení 6. odst. § 18 živn. řádu (další propůjčení koncese, která byla dosud v téže místnosti provozována), nýbrž koncese hotelová na základě ustanovení 5. odst. § 18. Než k výtce tohoto obsahu není Ing. K. jako zúč. strana vůbec legitimován; jest oprávněn hájiti jen stanovisko, jež zaujal žal. úřad v nař. rozhodnutí, výtku pak, že společenstvo nemělo vůbec postavení procesní strany v tomto sporu, měla zúč. strana možnost uplatniti ve stížnosti na rozhodnutí žal. úřadu, i když toto rozhodnutí vyznělo v její prospěch. — — —

Žal. úřad vyslovil, že zúč. strana jest od průkazu způsobilosti osvozena podle § 3 odst. 1 bodu 1 lit. a) zákona z 15. července 1927 č. 112 Sb., ježto před účinností tohoto zákona nabyla koncese hostinské

a výčepnické, a to na základě dekretu okr. správy politické ve Strakonících z 3. července 1922.

Stížnost namítá, že zúč. strana koncesi tuto osobně neprovozovala. Tato okolnost však je pro otázku osvobození Ing. K. od průkazu způsobilosti po rozumu cit. zákona, kterým byl zaveden průkaz způsobilosti pro živnost hostinskou a výčepnickou, irelevantní, neboť podle § 3 odst. 1 bodu 1 lit. a) jest osvobozen od průkazu způsobilosti — mimo jiné — také ten, kdo před účinností tohoto zákona nabyt koncese hostinské a výčepnické; k osvobození od průkazu způsobilosti se nevyžaduje, aby majitel koncese hostinské a výčepnické, který jí nabyt před účinností cit. zákona, provozoval ji osobně, naproti tomu však je předepsáno, že schválený náměstek neb schválený pachtýř jest od průkazu způsobilosti osvobozen, provozoval-li živnost hostinskou a výčepnickou před účinností cit. zákona. Že Ing. K. nabyt před účinností cit. zákona takové koncese, je mimo spor.

Konečně namítá stěžující si společenstvo, že žal. úřad se nezabýval otázkou spolehlivosti žadatele za koncesi. Námitku tohoto obsahu stěžující si společenstvo ve svém dobrozdání vůbec nevzneslo a následkem toho neměl žal. úřad příčiny, aby se touto otázkou zabýval. Neučinil-li to, neporušil žádné právo stěžujícího si společenstva.

Č. 12.596.

Řízení před nss. — Policejní věci: V pouhém opakování vývodů obsažených v odvolání a v nař. rozhodnutí vyvrácených nelze spatřovati řádně formulovaný stížný bod podle § 18 zákona o ss. — II. V trestním řízení platném v zemi České a Moravskoslezské nemá strana nároku na to, aby úřad rozhodující o odvolání z trestního nálezu přihlížel k promlčení policejního přestupku bez námítky strany (z úřední povinnosti).

(Nález z 27. října 1936 č. 15.782/36.)

Prejudikatura: ad I. Boh. F 6392/32, ad II. Boh. A 10.308/33.

Věc: Václav K. v Ruzyni proti rozh. zem. úřadu v Praze z 3. února 1934 o přestupku zákona č. 88/1920 Sb.

Výrok: Stížnost se z části odmítá pro nepřipustnost z části zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Min. veř. prací potvrdilo výnosem z 3. prosince 1931 přehledný regulační a zastavovací plán stát. regulační komise pro území obce Ruzyně, podle něhož byly mimo jiné také pozemky čk. 151, 153, 154, 155, 158, 161, 162 a 163 v této obci prohlášeny za nezastavitelné. Výnos ten byl doručen obci Ruzyňské 10. prosince 1931.

Okr. úřad pro Prahu-venkov, zjistiť místním šetřením vykonaným 9. října 1933 za účasti st-logy, že stavební úřad obce Ruzyně vydal v roce 1932 více než 40 stavebních povolení na uvedených pozemcích, výměrem z 16. října 1933 uznal st-le jako starostu obce Ruzyně vinným přestupkem § 15 zákona č. 88/1920 Sb., jehož se dopustil tím, že tato stavební povolení nechal uvésti ve skutek, a použiv § 24 tohoto zákona odsoudil ho k pokutě 2.000 Kč, v případě nedobytnosti k náhrad-